

KD juli/augustus 2007

Met je voeten in de aarde: de kracht van het Noorden

Als je in het noorden van het medicijnwiel bent aangekomen dan staat je een even zo mooie tocht te wachten als in het oosten, het zuiden en het westen. Op het geestelijk pad van het medicijnwiel dat vanuit het centrum naar het noorden loopt, tref je volgens de inzichten van Sunbear aan: de stenen reiniging, vernieuwing en zuiverheid. Het noorden is de richting van overgang en transformatie en waar je uiteindelijk weer aankomt in het oosten. Het noorden is het einde waar tevens een nieuw begin wacht.

Holle buis

Het westen leert je je met kracht vanuit je hart te leven en te beseffen dat het niet jouw kracht is die je voelt, maar de kracht van de afstemming op het leven zoals het is bedoeld; in overgave. Kracht is een moeilijk te hanteren gevoel. Het kan je een gevoel van macht geven en daar is nog lastiger mee om te gaan. Mensen met kracht weten zich in deze wereld vaak met macht te tooien, maar waarvan op het moment dat je die macht wegneemt niets overblijft. Werkelijke kracht is het besef dat kracht niet iets is wat je kunt bezitten. Het niet *jouw* kracht is, maar *de* kracht, waarop je je kunt afstemmen. De enige manier hiervoor is er volledig te zijn. Volledig in het nu, volledig hier, volledig zijn. Je wordt dan een holle buis waar de universele energie, die al bestaat sinds het begin der tijden, doorheen kan stromen. Het westen is volledig zijn, wat inhoudt dat er volledige zelfacceptatie is, met alles wat je tot dan in je leven bent tegengekomen en hebt ontvangen. Zowel de crises als de vreugde.

Onze ware aard

En dan kom je aan in het noorden, de richting van de voorouders, van het mededogen, transformatie en wijsheid. In het noorden gaat het om waardering van wat je hebt, gaat het om het besef dat het leven heilig is. Wat voor leven je ook hebt. Hier op deze prachtige moederaarde krijgen we de lessen die ons dichter bij onze ware aard brengen. En onze ware aard is niet de mens met de grootste mond, de mens die zich alles durft toe te eigenen, de mens die zijn concurrenten verslaat, de mens die alles aan hem of haar ondergeschikt maakt. Onze ware aard is de mens die zijn of haar handen voor zich uit kan strekken met de handen open en beseft dat alles wat hij of zij nodig heeft er al is. Het is de mens die weet dat alles wat bestaat nooit verloren gaat, maar wel constant verandert. Het is de mens die beseft dat als je die beweging vanuit jezelf maakt je alles terug krijgt wat je nodig hebt. Het pad van het noorden is nederig en vol waardering kunnen zijn. Als je dat volledig kunt, dan ben je klaar om je verder te ontvouwen en naar een volgend wiel te vliegen. Want er zijn vele wielen, zoals je ongetwijfeld weet.

Knielen

Als je in het noorden bent dan word je je ook bewust van alle mensen, alle dieren, alle bomen en planten die voor ons door het wiel zijn gegaan.

En al die levens hebben ons gebracht waar we nu zijn. In het noorden eren we alle levens die voor ons kwamen, maar ook die nog na ons komen. Ik ben pas net in het noorden aangekomen. En nog maar heel kort kan ik daadwerkelijk knielen voor het leven en beseffen dat het niet alleen om mij gaat. Dat ik er alles toe doe, maar dat het niet om mij alleen gaat. De indianen zeggen als ze een moeilijke opdracht gaan vervullen: 'Opdat mijn volk moge leven.' Dit is een uitspraak die wij niet meer kennen, omdat we alles aan het eigenbelang ophangen. Maar dat besef hoef ik de lezers van de Koördanser niet bij te brengen. Ook niet dat we in een tijd zijn aangekomen dat persoonlijke groei van groot belang is, maar we elkaar hopelijk in de heilige cirkel gaan opzoeken om met elkaar alles te delen.

Wantrouwen

Het was in een oud bos in Frankrijk waar ik voor het eerste echt op mijn knieën ging. Ik ben daar op mijn plek gaan staan, zonder in mijn oude pijn te stappen van niet gezien en gehoord te worden door het vrouwelijke. Ik ben in mijn mannenstuk gaan staan door het vrouwelijke wantrouwen naar mannen toe de ruimte te geven en haar uit te nodigen naar mij toe te komen als het haar tijd is, op het moment dat zij kon komen. Voor het eerst doorleefde ik dat dit de sleutel is voor veel onbegrip tussen het mannelijke en het vrouwelijke in onze wereld. Voor het eerst werd ik niet boos en kon ik zien wat nodig is om geschonden vertrouwen te helen. Door als man ruimte te maken en me niet groot te maken, maar dienstbaar te zijn.

Acceptatie

Nu in het noorden is er de acceptatie van alle stappen, van alle mannen en vrouwen die ik pijn heb gedaan, van alle pijn die ik voelde bij een afwijzing van een vrouw, van alle verdriet dat ik als man voelde als ik onmachtig was het vrouwelijke in mezelf te openen. Om mijn hart te laten spreken in plaats van mijn gekwetstheid over een vader die er vaak niet was. De acceptatie van mijn angst om volledig in mijn mannelijkheid te gaan staan, en vooral de acceptatie van de angst daarop te worden afgerekend. Dat ik vrede heb met de wetenschap dat ik die vicieuze cirkel lang in stand heb gehouden, maar dat je deze ook kunt doorbreken. Heel langzaam ben ik aan het idee gaan wennen dat dit misschien van belang is het anderen te vertellen, zonder daar mezelf mee op te blazen. Dat ik langzaam deze kwaliteit naar buiten breng met een redelijke kans niet te worden begrepen, maar dat ik dat voor lief neem. Het noorden heeft me zelfs al die ervaring gebracht. En uiteraard krijg je die ervaring. Die was er ook al in het oosten, in het zuiden en in het westen. Hier in het noorden krijgt het werkelijk voeten in de aarde, voel je het gewicht van je daden, dat wat je hebt nagelaten te doen, wat je hebt gedaan en dat wat je nog kunt doen. En met mijn beide voeten stevig in moederaarde voel ik me compleet en ontvouwt er zich iets wat misschien wel vleugels zijn, die me gaan helpen op mijn reis naar mijn - wie zal het zeggen - volgende wiel.

Jos Kester

www.spiritcompany.org

Bronnen:

Dancing the Wheel, Sun Bear en anderen

Roy I. Wilson, Indiaanse medicijnwielen

Teachings from Black Bear